

spelen op neergaande markten is mogelijk. Stond een tracker voorheen nog voor eenvoudig, nu lijkt exotisch een betere omschrijving.

Steeds meer keuze voor de belegger, maar slagen doen de nieuwkomers lang niet altijd. In een recent onderzoek stipt consultancybureau McKinsey aan dat nieuwe producten steeds vaker uitdraaien op een flop. In 2009 mislukte 75 procent van alle introducties. Zes jaar eerder lag dat percentage op 10 procent. In de periode 2007 tot en met 2010 werden honderdvijftig trackers opgeheven, terwijl dat er over de periode 2000 tot

en met 2006 maar tien waren.

Trackers zijn wellicht de grootste innovatie in de financiële industrie. Steeds meer marktpartijen proberen een graantje van het succes mee te pikken. In 2011 steeg het aantal aanbieders met twaalf tot 146. Daarnaast hebben 41 bedrijven aangegeven in de toekomst de markt te willen betreden. Een wildgroei in het productaanbod is het gevolg. Kwaliteit en nut van de nieuwe fondsen lijken daarbij niet voorop te staan. Zo snel als de nieuwe producten komen, kunnen ze vaak ook weer verdwijnen. ■

Vluchten in Mao-beeldjes

Zal het ondenkbare scenario waarin landen achtereen volgensfaillietgaan onvermijdelijk worden? Beroepsdoemdenker Marc Faber denkt in ieder geval van wel. De gepatenteerde dwarsligger uit Zwitserland verwierf wereldwijd faam toen

financiële instellingen overeind houden. “Het bijdrukken van geld lost de schuldenproblemen niet op, maar stelt deze alleen uit totdat een allesvernietigende crash plaatsvindt”, aldus Faber in een interview op zakenzender Bloomberg. Faber deinst er zelfs niet voor terug om het einde van het wereldwijde kapitalistische systeem te voorspellen.

De belegger heeft er zijn interieur alvast op aangepast. Onlangs stelde Faber zijn huis in Thailand tijdelijk open voor de pers. Fotografen konden zich bij die gelegenheid vergapen aan een grote verzameling beelden en posters van de voormalige Chinese roerganger **MAO ZEDONG**. Volgens Faber zijn deze reliëken uit het streng communistische Chinese tijdperk in de tussentijd wel duizend keer meer waard geworden.

Zou Faber zijn collectie nu gaan uitbreiden met verzamelobjecten van Amerikaanse en Europese regeringsleiders? ■

bleek dat hij de aandelenkrach van 1987 had voorspeld. Hij poetste zijn trackrecord verder op door juiste voorspellingen over de ict-zeepbel, de vastgoedzeepbel en de kredietcrisis.

Nu ziet Faber de eerste tekenen van een nieuwe bubbel, staatsobligaties. Hij laat zich al tijden kritisch uit over de manier waarop centrale banken en overheden de kredietcrisis proberen te bezweren. Hij ziet ze liever schulden saneren dan

Leve Amsterdam!

Jan Maarten Slagter
Directeur VEB

“**H**ebben beleggers eigenlijk nog wel wat te zoeken op de Amsterdamse beurs?” was de suggestieve vraag van de journalist. “De particulier is murw gebeukt, institutionele beleggers kijken vooral over de grenzen, IPO’s blijven uit.”

Natuurlijk: de wereld wordt steeds groter en Amsterdam daarin steeds kleiner. Van de totale mondiale aandelenmarkt maakt Euronext Amsterdam niet meer dan 1 procent uit. Dat is nogal een teruggang als je bedenkt dat we met 100 procent begonnen toen begin zeventiende eeuw de aandelen in de VOC werden verhandeld op de eerste aandelenbeurs ter wereld. Als je dan ook nog bedenkt dat de groei momenteel in landen als China en Brazilië te vinden is en dat de afgelopen jaren het ene na het andere beursfonds het Damrak de rug toekeerde, kun je je inderdaad afvragen welke moderne belegger nog de gang naar het Damrak maakt.

Het antwoord is: meer dan je denkt, onder meer de overgrote meerderheid van de VEB-leden. En met reden – hoewel er natuurlijk ook regelmatig wat valt op te merken over de diensten van NYSE Euronext Amsterdam. Wie zich beperkt tot Nederlandse aandelen kan desondanks een interessante en goed gespreide portefeuille opbouwen. Vrijwel alle belangrijke economische sectoren zijn aan het Beursplein te vinden: van de fietsmakers van Accell tot de zadenleveranciers van Witte Molen (voorheen Alanheri). En alles ertussenin.

AEX-fondsen als AkzoNobel, ASML, Boskalis, Heineken, Royal Dutch Shell en Unilever hebben zeer sterke posities op de wereldmarkten en halen nog slechts een ondergeschikt deel van hun omzet uit Nederland. Zo is voor de beursreuzen Shell en Unilever de Nederlandse omzet verwaarloosbaar ten opzichte van de ruim honderd landen waarin deze multinationals actief zijn. Verreweg de meeste ondernemingen in de AEX boeken meer dan de helft van hun omzet in het buitenland. Maar ook veel kleinere fondsen als Ten Cate, Unit 4 en Aalberts Industries zijn voor een belangrijk deel afhankelijk van hun internationale activiteiten.

Daarmee is het mogelijk om op eenvoudige wijze te profiteren van de economische groei in de verschillende delen van de wereld. Door op de Amsterdamse beurs aandelen te kopen is het valutarisico beperkt, beleg je in bedrijven die je betrekkelijk makkelijk kunt doorgronden (informatie is op een paar uitzonderingen na in het Nederlands beschikbaar) en hoef je je niet te verdiepen in buitenlandse fiscale, boekhoudkundige en corporate-governanceregels. En wie de bestuursvoorzitter wil vertellen wat hij van zijn beleid vindt, komt een heel eind met een vrije middag en een treinkaartje om de aandeelhoudersvergadering te bezoeken. Het kan bijna altijd ook nog in het Nederlands.

En tot slot: wie in Nederland belegt, kan gebruikmaken van de diensten van een professionele, assertieve en servicegerichte beleggersvereniging. Een niet te onderschatten voordeel! ■